

[Langkilde.]

ikrafttræden, og for nye kontrakter, og det mener jeg må være en rimelig ordning. Vi kommer ikke uden om, at et indgreb, som havde en vis tilbagevirkende kraft, ville få en afgørende indflydelse på folks interesse for og lyst til at gå ind på disse former for opsparinger, og jeg tror, man må erkende — det tror jeg også hr. Grünbaum vil — at alle disse forskellige grupper af kontrakter vit-terligt har skabt en relativt bred opsparring i samfundet, som har været af betydning og, da den jo er meget langvarig, af væsentlig betydning for hele formuesituationen her i landet. Jeg synes ikke, det ville være rigtigt at forringe det. Jeg synes heller ikke, det ville være rigtigt at gøre folk usikre med hensyn til, om der virkelig var en mulighed for, at staten eller lovgivningsmagten så at sige gik fra sine hidtidige forudsætninger og greb ind i bestående kontrakter, som det ville være tilfældet, hvis man gav det tilbagevirkende kraft.

Ja, jeg har ikke yderligere bemærkninger om ændringsforslagene og om lovforslagene i øvrigt. Jeg skal anbefale at stemme for de ændringsforslag, som er stillet af finansministeren og tiltrådt af udvalgsflertallet, og at stemme imod de ændringsforslag, som er stillet af henholdsvis socialdemokratiet og SF eller af de to partier tilsammen.

Niels Andersen: De lovforslag, som her er til anden behandling, griber dybt ind hos store dele af befolkningen med hensyn til dens spareevne og lyst til at spare.

Der er stillet en del ændringsforslag fra oppositionens side, og her vil jeg særlig hæfte mig ved forslaget om at forhøje satsen 35 pct. til 40 pct., når man ophæver indekstrak-ter, annuitetsforsikringer o. lign. i utide. Jeg vil gerne understrege, at denne procentsats får virkning; hvis der sker ophævelse af de pågældende forsikringer i utide, og derfor kan det nok forekomme lidt mærkeligt, at man fra socialdemokratiets side siger, at man ønsker den hævet fra 35 pct. til 40 pct., eftersom langt de fleste mennesker jo kun hæver disse kontrakter i utide, hvis der er tale om sygdom, arbejdsløshed eller andet. Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi fra venstres side tillægger det meget stor betydning, at der opspares betydelige summer her i landet, og vi vil

heller ikke lægge skjul på, at f. eks. indekskontraktordningen kan være en inspiration til at foretage en sådan opsparring. Derfor finder jeg det egentlig ganske rimeligt, at man nøjes med 35 pct. i stedet for at gå op til 40, når folk bliver nødt til at ophæve sådanne kontrakter på grund af personlige forhold, som jeg nævnedes før, og de 35 pct., som blev foreslået i det oprindelige lovforslag, har vi igennem udvalgsbehandlingen holdt fast ved.

Ud over dette foreslår man fra socialdemokratiets side, at der for indekstrak-ter, der hæves i utide, skal være tillægsskattepligt, således at man altså ikke skal nøjes med de 35 pct., men yderligere skal beskattes med den beskatningsprocent, som i øvrigt gælder for éns indkomst. Af nøjagtig samme grund som før med hensyn til de 35 og 40 pct. finder jeg det ikke rigtigt at gå med til en sådan tillægsskat i tilfælde, hvor man i utide ophæver kontrakten.

Jeg må dog indrømme, at der kan komme forhold frem, som viser, at man meget stærkt misbruger denne ordning, sådan at man ophæver sådanne kontrakter for at få en skattemæssig fordel af det. Men netop derfor har vi foreslået en stramning af det åremål, inden for hvilket det kan tillades, at man ophæver sådanne ordninger og kan nøjes med de 35 pct. Hvis man ophæver ordningerne inden for 5 år — det foreslås altså nu skærpet fra 2 til 5 år — bliver man indkomstskattepligtig af det pågældende beløb. Det må efter min mening være noget, der tager spekulatjonen ud af disse forhold, sådan at ordningerne vil virke efter deres faktiske hensigt: at være med til at sikre en højere pension, når man når op til de 67 år, eller hvordan man nu har tegnet de pågældende forsikringer. Derfor mener jeg altså ikke, at der er grundlag for at lægge en tillægsskat på indekstrakterne.

Endelig har man fra oppositionens side foreslået, at man højst kunne anvende 30.000 kr. pr. år på forsikring pr. person. Det lyder i og for sig meget acceptabelt. Men forholdet er i det praktiske liv, at man bruger sådanne annuitetsforsikringer, renteforsikringer el. lign. som pension til folk, som i en ret sen alder indtræder i deres stilling, hvorfor man har behov for at bruge så mange flere penge i det forholdsvis korte åremål, der er tilbage, inden pensionen skal